

Když neklesneme na mysli

Francis Frangipane

Prorok Daniel varuje před dobou, kdy satan „**bude potírat (unavovat, mořit) svaté Nejvyššího**“ (viz Da 7,25; podle angl. překl.). Jak se to projeví v posledních hodinách tohoto věku, to se ještě uvidí, ale tato bitva se objevuje již dnes. Konečným efektem toho, co vypadá jako nekonečné protahování, je, že věřící jsou unaveni, utmáceni.

Znáte někoho, kdo je vyčerpaný svými bitvami? Jste vyčerpaní i vy? Zním hodně lidí, kteří jsou polapeni v situacích, které měly být vyřešeny před mnoha měsíci či dokonce lety, ale bitva proti nim stále pokračuje. Situace a lidé, často posilováni démonickým odporem, stojí v opozici proti postupu a růstu Božího lidu. Výsledkem neustálého démonického odporu je to, že hodně křesťanů postupně přijme tichý, ale těžký útlak své duše.

Tato bitva o unavení svatých může mít kořeny v konfliktech s dětmi nebo životními partnery; možná je to nějaký nedořešený problém či rozkol ve sboru. Možná je to konflikt v práci nebo zdravotní problém a tak dále. Nepřítel jako suverénní a zkušený zloděj každodenně krade křesťanům radost, sílu a nadšení a mnozí si ani neuvědomují, o co přišli a kolik toho ztratili.

Rozsah toho je ve skutečnosti větší než naše osobní bitvy. Uvažte jen různé konflikty ve světě. Některé se táhnou po celé generace. Dokážeme pochopit, proč i v tom největším uctívání a chvále vykoupených je v nebesích pod oltářem místo, kde se svatí neustále ptají: „**Jak dlouho ještě, Pane svatý?**“ (viz Zj 6,10) V Bibli se od začátku do konce ozývá celkem osmapadesátkrát fráze „jak dlouho ještě“; tak volají ti, kdo jsou již unaveni čekáním.

Někdy však jsou průtahy od Boha, aby se zdokonalila víra a charakter. Na druhou stranu však existují i situace, kdy se satan snaží tak dlouho bránit naplnění Božích plánů, až jsme unavení a vzdáme to. Satan je drak, jehož cílem je „protahovat“ bitvy vyčerpávajícími a unavujícími způsoby. Nedá si pokoj, dokud nezemdlíme, nevzdáme to a nepřestaneme se modlit.

Navíc, když se situace neustále přirostuje až za hranice toho, co se dá rozumně očekávat, únava duše může vyhrotit původní situaci, a to vede k tělesným reakcím, nebo prostě k přehnanému jednání, které také potřebuje řešení. Ztratíme trpělivost, a nakonec místo vítězství hledáme jen úlevu. To kompromituje Boží standardy a svědomí.

Vytrvalost

V knize Zjevení je slovo vytrvalost zmíněno sedmkrát. Má to svůj důvod. Znovu a znovu vidíme ty, kdo vytrvali a zvítězili. Jedna věc je mít vizi a druhá věc je mít zbožné motivy, ale ani jedno z toho nás samo o sobě nedonese do cíle. Musíme také vytrvat.

Kořenem slova *vytrvalost* je *trvat*. Musíme počítat s tím, že na cestě k vítězství mohou být naše zkoušky těžké a vytrvalé. Podobně i vytrvalou vírou – pevnou a extrémně nezlomnou – zdědíme Boží zaslíbení (viz Žd 10,36). Jakub píše: „**Mějte z toho jen radost, moji bratří, když na vás přicházejí rozličné zkoušky. Vždyť víte, že osvědčí-li se v nich vaše víra, povede to k vytrvalosti. A vytrvalost at' má dokonalý účinek, abyste byli dokonalí a neporušení a nic vám nescházelo.**“ (Jk 1,2-4; podle angl. překl.)

Vytrvalost. Trpělivost. Nezlomnost. To jsou kvality, plodící charakter, který mění doktrínu o podobnosti Kristu v životní styl. „**Vytrvalost at' má dokonalý účinek, abyste byli dokonalí.**“ Klíčem k opravdové zralosti, k životu, kdy „nic neschází“, je vytrvalost.

Charakter před průlomem

Na začátku jsme se zmínili o Danielovi jako o proroku, varujícím před satanovým trikem, jak unavit svaté. Bůh mu dal vidění o konci věků. Napsal toto: „**Viděl jsem, že ten roh vedl válku proti svatým a přemáhal je.**“ (Da 7,21) To je podstatou bitvy. Jsou chvíle, kdy cítíme, jak proti naší duši zuří válka a přemáhá nás. Prorok však řekl, že pocit přemožení trval jen do chvíle, než „**přišel Věkovitý a byl vynesena rozsudek ve prospěch svatých Nejvyššího; nadešla doba, kdy království dostali do držení svatí**“ (Da 7,22; podle angl. překl.).

Je to princip, který povede k vítězství v našich bitvách, jakmile mu porozumíme. Když vytrváme, když vystoupíme výš k Bohu, když odmítneme ztratit důvěru v Boha, pak přijde čas, kdy Věkovitý vstoupí do naší situace. Podívá se na náš nově získaný charakter, který zesílil skrze vytrvalost, a vynesou rozsudek v náš prospěch. Bůh se dívá na náš charakter, ukovaný v ohni přemáhajících průtahů a bitev, a říká: „Dobře, na tohle jsem čekal.“

At' bojujete s čímkoliv, at' se modlíte za svou zemi či své děti, at' pláčete za ztracené či za ukončení nějakého místního či osobního konfliktu, mějte na paměti toto: nestačí jen zasévat správné zrna nebo mít správnou půdu. Budeme sklízet jen tehdy, „**když neklesneme na mysl**“ (viz Ga 6,9; podle angl. překl.).

Úryvek z knihy Francise Frangipanea „Tohoto dne bojujeme“. Převzato se svolením z časopisu Příliv 4/2013 (www.zeleznaberla.org)

**Očekávej na Hospodina! Buď pevný a posilni své srdce!
Očekávej na Hospodina!**

(Ž 27,14)

Děkování, chvála, uctívání

Alena Mrázková

Povolání do uctívání nemají jen hudebníci. Jsme do něj povolání všichni podobně jako máme všichni hlásat dobrou zvěst. Někteří lidé mají speciální povolání do chval a uctívání. Nejlepší ctitelé jsou lidé, kteří chválí na základě hlubokého vztahu s Bohem, milují Boha, jsou plní vděčnosti a chvály, žijí pravdivý a upřímný život s Bohem před lidmi.

Děkování

Vstupujte do jeho bran s díkyvzdáním, do nádvoří jeho s chvalozpěvem! Vzdávejte mu chválu, dobrořečte jeho jménu. (Ž 100,4) Děkováním uznáváme Boží dobrotu, chválou uznáváme Boží velikost a uctíváním vstupujeme do Boží přítomnosti, uznáváme jeho svatost.

Vděčnost či děkování je prvním krokem, pokud chceme vstoupit do uctívání. Děkuje Bohu za všechny dary, za jeho péči apod. Lidé, kteří jsou plní kritiky a nespokojenosti maximálně nakouknou do brány a dál nevejdu. Proto chraňme naše srdce, aby ho nepřemohl negativismus. Rozhodujme se pro vděčnost a prosme Pána, aby nám dal tu milost chodit ve vděčnosti, když se nám postoj děkování vytrácí. Člověk, který je plný kritiky, je jako člověk plný trní. Boží přítomnost už v jeho srdci nemá místo. Vděčnost je spojená s životem v milosti. Ten, komu bylo hodně odpuštěno, hodně miluje a děkuje. Život ve výkonu nás dovede k nevděčnosti vůči Bohu, projeví se pýchou sám na sebe. Takový člověk Boha nepotřebuje, vše si udělá sám.

Chvála

Chválíme Boha za to, jaký je – veliký, mocný, silný, vznešený... **Pojďme, jásejme Hospodinu, hlaholme skále své spásy! Vstupme před něj s chvalami, hlaholme mu písněmi! Vždyť Hospodin je velký Bůh a velký král nade všemi bohy.** (Ž 95,1-3) V tomto žalmu vidíme, že chvála je radostná, jásavá. Při chvále s nadšením vyvyšujeme Boha za to, jak vše učinil, jak nás vede apod. Součástí chvály je také zvedání rukou, tanec a křik. Když zvedáme ruce, vyjadřujeme touhu po všem, co pro nás Bůh připravil. Také vztahujeme ruce vzhůru jako vyjádření děkování za vše, co pro nás Bůh připravil. Ruce také zvedají děti ke svému otci. My můžeme také pozvednout ruce a ukázat tak Bohu Otci, že po něm toužíme.

Uctívání

Děkování a chvála jsou především verbální reakcí na Boží dobrotu a velikost. Zpíváme je, říkáme, můžeme i křičet, tancovat... Uctívání není hlavně verbálním projevem, je to postoj člověka či styl života, kdy uznáváme Boží svatost. Je to zřejmě nejvznešenější činnost, kterou můžeme jako lidé na zemi dělat. Uctíváním uznáváme Boží svatost.

Derek Prince ve své knize Děkování, chvála a uctívání píše, že veškerá slova použitá s významem uctívat ve starozákonní hebrejštině a novozákonní řečtině, označují polohu či postoj těla. Důležitým postojem pro uctívání je klečení. **Klaňte se Hospodinu v nádheře svatyně! Svíjej se před ním, celá země!** (Ž 96,9) Muslimové se mají klanět a modlit k Alláhovi nejlépe 5x denně. Na jejich život to má vliv, jsou schopni udělat pro svou víru cokoli. (viz. sebevraždy v zájmu svaté války) *To, co uctíváme, nad námi vládne*, ať je to dobré nebo zlé.

Při uctívání dostaneme zjevení Božího srdce. Pokud uctíváme Pána jako dobrého Boha, dostaneme zjevení Boží dobroty. Když uctíváme Boha jako našeho Otce, zjeví nám Pán své otcovství. Uctíváním se prohloubí náš vztah s Bohem. Když uvidíme, jak je Bůh nádherný, začneme ho milovat a hloubka našeho vztahu s nádherným Pánem poroste.

Podíváme se na jeden z nejsilnějších příběhů uctívání v Písmu a to je pomazání k pohřbu od Marie. **Když byl v Betanii v domě Šimona Malomocného a seděl u stolu, přišla žena, která měla alabastrovou nádobku pravého vzácného oleje z nardu. Rozbila ji a olej vylila na jeho hlavu. Někteří se hněvali: "Nač ta ztráta oleje? Mohl se prodat za víc než tři sta denárů a ty se mohly dát chudým." A osopili se na ni. Ježíš však řekl: "Nechte ji! Proč ji trápíte? Vykonala na mě dobrý skutek. Vždyť chudé máte stále kolem sebe, a kdykoli chcete, můžete jim činit dobře; mne však nemáte stále. Ona učinila, co měla; už napřed pomazala mé tělo k pohřbu. Amen, pravím vám, všude po celém světě, kde bude kázáno evangelium, bude se mluvit na její památku také o tom, co ona učinila."** (Mk 14,3-10) Nardový olej měl větší hodnotu než zlato. Nevíme, jak hodně byla Marie bohatá, ale pravděpodobně to byla nejcennější věc, kterou měla. V srdci každé dívky je touha se vdát, nezůstat sama. Marie si mohla tento olej nechat pro svého budoucího manžela. Ona ale dala to nejcennější Ježíši. Dejme mu svůj čas!

Když jsem měla své dny o samotě s Bohem, mluvil ke mně Bůh skrze domy, které jsem viděla poblíž Roudnice na Labem. Ráda se dívám do zahrad různých domků a říkám si: „To je hezký dům, má krásnou zahradu...“ Tehdy ke mně Bůh jemně promluvil: “Je čas, abys budovala duchovní dům – svého ducha. Chci celou tvou pozornost.“ Bůh chce celé naše srdce. S nikým a s ničím se o ně nebude dělit. Na to, aby mohla Marie dát Ježíši tak vzácný dar jako byl nardový olej, musela Ježíše velice milovat. Byla mu velice vydaná. To je výzva pro nás. Může od nás vyjít silné, úžasné uctívání, pokud budeme milovat Boha celým srdcem, myslí a silou.

Podle Boží moudrosti, která mi byla dána, jsem jako moudrý stavitel položil základ a jiný na něm staví. Každý ať si dává pozor, jak na něm staví. Neboť nikdo nemůže položit základ nežli ten, který je již položen, a tím je Ježíš Kristus. Jestliže někdo na tom základě staví ze zlata, stříbra, drahých kamenů, dřeva, sena nebo slámy, dílo každého se stane zjevným. Ten den je ukáze, neboť se zjeví v ohni, a oheň vyzkouší dílo každého, jaké je. Jestliže někdo na tomto základě staví dílo a ono zůstane, dostane odměnu, jestliže jeho dílo shoří, utrpí škodu; sám se sice zachrání, ale jako skrze oheň. (1K 3,10-15) Apoštol Pavel nás vyzývá k tomu, abychom stavěli svůj duchovní dům na skále, kterou je Ježíš Kristus. Říká, že on postavil základ, ale budovat dům už musíme

my. Můžeme stavět buď ze zlata, stříbra, drahých kamenů nebo ze slámy a dříví. Jednou Boží oheň prozkouší stavbu našeho domu. Dům je obraz našeho života. Čím jsme naplnili svůj život? Buduje nás duchovně to, co děláme? Udržujeme společenství s Bohem? Čemu věnujeme nejvíc pozornosti?

Představte si dům ze zlata, stříbra a drahých kamenů. Pokud byste ho uviděli, otevřeli byste údivem pusy a řekli: „Ó, to je krásný dům!“ Stejně tak i my se staneme vnitřně krásnými lidmi, pokud budeme celý svůj život směřovat na Boha. Rys tohoto domu je, že září. Zlatá záře je symbol Boží slávy a z nás potom půjde záře Boží přítomnosti. Rovněž rys tohoto domu je, že je velmi pevný. Zlato je tvrdé, odolné. Bůh nás vnitřně upevní, nic s námi neotřese. K tomu nám pomůže hluboké společenství s Bohem. Zlato je také symbol ryzosti, protřibenosti. Všechny zkoušky v našem životě nám mohou pomoci k větší ryzosti a svatosti, pokud v nich obstojíme a postavíme se ke zkouškám čelem. Rovněž za zkoušky, kterými úspěšně projdeme, nás neminou odměny.

Stalo se, když šli dále, že vešel do jedné vesnice. Nějaká žena jménem Marta jej přijala do svého domu. Měla sestru, která se jmenovala Marie. Ta se posadila k Pánovým nohám a poslouchala jeho slovo. Ale Marta měla plno práce s obsluhováním. Přistoupila k němu a řekla: „Pane, nezáleží ti na tom, že mě má sestra nechala sloužit samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže! Pán jí odpověděl: „Marto, Marto, děláš si starosti a znepokojuješ se mnoha věcmi, jedno je však potřeba. Marie si vybrala dobrý díl, jenž jí nebude odňat. (L 10,38-42) Duch výkonu plivl skrze Martu na Marii. Obvinil ji z lenosti. Tak i my jsme občas tlačeni výkonem, abychom neměli čas s Bohem. Přes den nás tolikrát napadne: Musíš ještě udělat toto a toto. Tlačí na nás neodkladné věci, které musíme řešit. Domácnost, uklízení, zaměstnání, byt či dům, auto apod. Marie ale poznala, že teď není čas pracovat a dostane svou odměnu. Byl čas na naslouchání a odpočinek u nohou Ježíše. Myslím si, že Marta byla velmi pohostinná a pracovitá, což jsou krásné rysy její povahy. Nepoznala, že teď nebyl čas na práci. Měla využít tuto příležitost a být s Ježíšem. Potřebujeme umět rozlišit čas.

V současné době jsme v čase boje. V boji je důležité být aktivní, nasazený, obezřetný, vytrvalý. Ale také není možné mít stále nasazení na 100%. Musíme umět i odpočinout v Boží přítomnosti. Potřebujeme načerpat, když jsme unavení, skleslí apod. Pokud by vojáci ve válce neodpočívali, neměli by sílu na boj. Mohli by kvůli tomu prohrát. Proto není moudré být nasazen maximálně, protože lidské tělo to dlouho nevydrží.

Chci vám teď pro vaši inspiraci popsat, jak já hledám Boží přítomnost. Není to ten nejlepší styl. Pouze se rozdělím o to, co mám sama vyzkoušené. Mně je nejbližší hudba, skrze uctívání s hudbou se dovedu dostat do Boží přítomnosti. Beru CD, kde vím, že jsou lidé probuzených srdcí. Jsou to „srdcaři“, zpívají z celého srdce. Používám sluchátka, s nimi se lépe soustředím, okolo mě nic nerozptyluje. Mnoho nezpívám, hlavně odpočívám a jaksi nabírám od Boha. Po nějaké době vypnu hudbu a soustředím se jen na Pána, co mi chce povědět a do čeho mě dál chce vést. Občas kleknu i uprostřed vaření, když vnímám Boží přítomnost. Někdy ležím a to v případě, když jsem velmi unavená a jen odpočívám v Boží přítomnosti.

Je zcela normální, pokud jste nikdy takto Boha nehledali, že budete mít na začátku pocit, že vám to nejde. Čím víc Boha hledáme, tím víc ho nalzááme. Pokud vytrváte, budete na něj stále citlivější.

Hledání Boží přítomnosti není složité. Bůh se chce dávat poznat všem, kteří ho hledají. Buďme těmi, kteří ho budou hledat z celého srdce!

12 principů, které vám zachrání život

Rick Joyner

Tyto principy byly vytvořeny pro služby, některé z nich byly převzaty od jiných, ale lze je použít pro téměř každou práci či postavení. V knize Daniel se dozvídáme, že d'ábovou základní strategií proti Božímu lidu posledních dní je utmáacet a unavit je (viz Da 7,25). Tyto principy nám mohou pomoci vzepřít se této strategii, zůstat svěží a udržet si jasnou vizi.

Princip č. 1: Nejste spasitel světa

Proč máte pocit, že toho musíte udělat víc než Ježíš? Ani on neuzdravil každého a nenaplnil potřeby všech. Nemusíte zemřít kvůli tomu, že se snažíte naplnit každou potřebu; někdo jiný už za ně zemřel.

Princip č. 2: Pánovo jho je příjemné a jeho břímě lehké

Jho (chomout) si člověk nebere, když jde do postele, nýbrž do práce. Když tedy budete dělat práci pro Pána, bude jeho jho příjemné a břemeno lehké, a zároveň tím bude naše duše občerstvena, jak nám to Pán zaslíbil.

Princip č. 3: Lidské jho je tvrdé a jejich břemena jsou těžká

Proto pojišťovny (v USA pozn. red.) považují pastory za velice rizikovou skupinu. Hlavní příčinou vyhoření ve službě a hluboké sklíčenosti, která může vést až ke zhroucení, je téměř vždy to, že člověk na sebe bere břemena lidí, nikoli Pána. Máme-li přežít, musíme odolávat lidskému jhu očekáváníí.

Princip č. 4: Abyste mohli říci „Ano, Pane“, musíte často říkat „Ne“ lidem

Pavel píše v Galatským 1,10: „**Kdybych se chtěl ještě líbit lidem, nebyl bych Kristův otrok.**“ Do té míry, do jaké se necháme ovládat touhou potěšit místo Boha lidi, jsme se odvrátili od toho, abychom byli skutečnými Kristovými otroky. Nejste služebníky lidí – jste služebníci Pána.

Princip č. 5: Každý velký generál si moudře vybírá své bitvy

Žádný úspěšný generál nenechá své jednotky, aby si samy určovaly bitvu nebo její čas a místo. Jen velká arogance nás žene k tomu, že se pleteme do každé záležitosti a do každého projektu. Bůh se staví proti pyšným a dává milost pokorným, takže pokud to děláte, neočekávejte Boží pomoc, nýbrž jeho odpor.

Princip č. 6: Nemůžete sloužit Pánu a svému telefonu

Kdybyste se měli setkat s prezidentem nebo králem, vypnuli byste si telefon. Vypněte si tedy telefon, když se setkáváte s Králem králů, když se modlíte a v době, kdy se musíte stýkat s dalšími důležitými lidmi, jako je vaše rodina. Nedovolte, aby si z vás telefon udělal otroka.

Princip č. 7: Opravdová služba není postavena na řešení problémů, ale na tom, že ve všech věcech rosteme v Kristu

Pokud bychom se modlili více za záměry a úmysly než za problémy, neměli bychom už tolik problémů, za něž bychom se museli modlit.

Princip č. 8: První Davidův stánek postavil David. Druhý Davidův stánek postaví Bůh

Bůh staví druhý Davidův stánek právě teď. Přestaňte dělat to, co děláte, a začněte dělat to, co dělá Bůh. Zasadte si do srdce, že křesťanský život není těžký – je nemožný. Co je však nemožné pro lidi, je možné pro Boha. Bůh nikdy neměl v plánu, abyste žili pro něj, ale aby on žil ve vás. Celý vesmír drží v chodu svou mocí, proto dokáže zvládnout vše v našem malém životě či službě.

Princip č. 9: Za jednu hodinu poradenství nespravíte to, co se kazilo celé roky

Většina lidí za vámi nechodí kvůli poradenství, ale kvůli vaší pozornosti, sympatiím či souhlasu. Pokud něco se svým problémem už sami nedělají, nejspíš jim nebudete schopni pomoci ani vy. Základním zákonem setrvačnosti je, že nelze nasměrovat to, co se nehýbe.

Neztrácejte čas poradenstvím někomu, kdo není oddaný modlitbě. Neztrácejte čas finančním poradenstvím někomu, kdo není věrný v dávání desátků.

Princip č. 10: Lidé vás nepronásledují kvůli tomu, co jste řekli, ale kvůli tomu, co si oni myslí, že jste řekli

Lidé překrucovali slova Ježíše a apoštolů stejně, jako překrucují Písmo. Budete-li se to snažit napravit, úplně vás to vyšťaví.

Princip č. 11: Naléhavé záležitosti, které je třeba okamžitě řešit, mohou většinou počkat ještě den nebo možná i déle

„Tyranie okamžitosti“ vás rychle zabije. To, co je pro některé lidi jen jednoduchým problémem, je pro ustrašené lidi život ohrožující naléhavostí. Pokud se necháte takovým strachem ovládat, dlouho nevydržíte.

Princip č. 12: Úzkost je hřích pýchy

Úzkost je výsledkem nejvyšší pýchy, která si myslí, že naše problémy jsou pro Boha příliš velké, takže se o ně musíme postarat sami. V Písmu se několikrát opakuje, že Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost. V 1. Petrově 5,6-7 se píše: „**Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v příhodný čas. Všechnu svou starost uvrhněte na něho, neboť mu na vás záleží.**“ Jelikož Bůh dává milost pokorným, je to něco, oč bychom vždy měli usilovat. V Písmu je napsáno, že máme: 1) nechat Pána, aby sám určil, kdy nás povýší a 2) uvrhnout na něj veškerou starost a úzkost.

Shrnutí

V naší době žijí možná jedni z největších pastorů, evangelistů a učitelů všech dob. Přesto vize a moc církve celkově bledne. Tak by to nemělo být a ani to tak být nemusí. V Přísloví 4,18 se píše: „**Stežka spravedlivých je jak jasné světlo, které svítí stále víc, až je tu den.**“ Tak vypadá normální křesťanský život, jestliže zůstaneme na „**stezce spravedlivých**“ neboli na správné stezce. To by mělo být také normou pro křesťanské vedoucí. Pokud náš život nebo služba není den ode dne jasnější a jasnější, pak jsme se odchýlili od správné cesty. Většina těchto odchýlení má původ v porušení výše uvedených principů.

Parafrázuji C. S. Lewise: „Nesprávná cesta se nikdy nezmění ve správnou. Jdeme-li špatně, musíme se vrátit tam, kde jsme špatně odbočili.“ Ježíš řekl, že největšími vedoucími jsou lidé, kteří jsou služebníky ostatních, ale to neznamená, že bychom se měli stát otroky lidských tužeb. Titíž lidé, kteří jeden den volali: „Hosanna!“, o pět dní později volali: „Ukřižuj ho!“ Pokud budete následovat lidi, můžete jeden den následovat Pána a druhý den ďábla.

Zpočátku se tyto principy mohou zdát jako protilidské, dokonce pohrdající základním mandátem a odpovědností starat se o lidi, ale opak je pravdou. Je rozdíl mezi tím, když se staráme o lidi a správně je vedeme, nebo když se jimi necháme vést my.

Když lidé přišli, aby provolali Ježíše Králem, utekl do hor. Musíme se to také naučit. Pokud vás králem udělají lidé, pak budou lidé vládnout. Ježíš přijal svou autoritu shůry, nikoli od lidí. Totéž činí ti, kdo jsou jeho opravdoví služebníci.

Ježíš je modelem novozákonní služby. Ježíš nikdy nereagoval na potřeby lidí – dělal pouze to, co viděl dělat Otce. Měl soucit s tím, v jakém stavu lidé jsou, ale nikdy neudělal nic bez pokynů od Otce. Totéž platí pro jeho opravdové služebníky. Sloužit Pánu je strom života. Sloužit potřebám vás předčasně zabije a Pán to nebude považovat za mučednictví, nýbrž za sebevraždu.

Prakticky každý týden chce několik lidí v našem sboru, abychom se zapojili do nějaké záležitosti či bitvy, v níž se ocitli. Vždy se snažím být otevřený, ale než se do něčeho pustím, hledám jasné vedení od Pána, protože jinak nepochybuji o tom, že by to náš sbor už dávno zničilo.

Téměř každý týden se mi ozve nejméně jeden vlivný křesťanský vedoucí, který mě chce zapojit do svých záležitostí a bitev. Většinou jsou to velmi dobří přátelé, a já jako dobrý přítel chci být vždy ochotný pomoci. I když to mohou být důležité věci či bitvy, musím přijímat příkazy pouze od Krále. Ačkoli bych na každou žádost rád reagoval, vím, že kdybych přijal jen zlomek z nich, neměl bych čas na modlitbu, na svou rodinu či na své úkoly.

Od Pána jsem dostal pověření. Řekl mi, že čím dokonaleji jej budu poslouchat, tím více lidí rozzlobím. Řekl mi, že když budu plnit jeho vůli, budu mít kolem sebe vždy nespokojené lidi. Uvědomil jsem si, že ačkoli v rozčilování lidí vynikám a neustále mám kolem sebe velký počet nespokojených lidí, neznamená to nutně, že bych Pána poslouchal dokonale. Studujte však Písmo a hledejte v historii a uvidíte, že je to případ všech, kdo Hospodina poslouchali.

Musíme mít také na mysli, že sloužíme dětem samotného Boha, a to je ta největší zodpovědnost, jaké se nám v tomto životě může dostat. Vždy s nimi musíme jednat s takovou úctou a respektem, jaké si děti Krále králů zaslouží, ale příkazy musíme přijímat jediné od jejich Otce, nikoli od nich, protože jinak jim nebudeme sloužit tak, jak bychom měli. Pokud zůstaneme na správné stezce, musíme slyšet tichý hlas Pána hlasitěji než hluk lidí.

Převzato se svolením z časopisu Příliv 3/2013 (www.zeleznaberla.org)

Uprostřed ticha

James W. Goll

Pět částí rozjímání

1. Nabádání Písma ohledně fyzického ztišení se

- He 4,9-11: *A tak zůstává sobotní odpočnutí Božímu lidu. Kdo totiž vešel do jeho odpočnutí, ten také odpočinul od svého díla, tak jako Bůh od svého. Pospěšme si tedy vejít do onoho odpočnutí, aby nikdo nepadl podle stejného příkladu neposlušnosti.*
- He 3,18-19: *A komu přísahal, že nevejdou do jeho odpočnutí, ne-li těm, kteří neposlechli? I vidíme, že nemohli vejít pro nevěru.*

2. Nabádání Písma ohledně soustředěné pozornosti

- He 1,1-2: *Proto,... odložme veškerou zátěž a ...hřích snadno nás ovíjející a s vytrvalostí běžme závod,... upřeně hledíce k původci a dokonavatelí víry Ježíši.*

- J 5,19: *Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí on, to činí stejně i Syn.*

3. Biblické nabádání ohledně skládání starostí

- Ž 46,10: *Přestaňte! Uznejte, že já jsem Bůh, vyvýšený nad národy, vyvýšený nad zemí!*
- Fp 4,6-7: *O nic nebud'te úzkostliví, ale ve všem oznamujte Bohu své žádosti v modlitbě a prosbě s děkováním. A pokoj Boží, který převyšuje všechno porozumění, bude střežit vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.*

4. Biblické důrazy ohledně vnímavosti

- J 15,4-5: *Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstává-li v révě, tak ani vy, jestliže nebudete zůstat ve mně. Já jsem ta vinná réva, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic.*
- 1S 3,4-5: *Tehdy Hospodin zavolal Samuela a on odpověděl: Tady jsem. Pak běžel k Élímu a řekl: Tady jsem, volal jsi mě? On však řekl: Nevolal jsem. Vrať se a lehni si. Šel a lehl si.*

5. Biblické důrazy ohledně spontánního proudění

- J 7,38-39: *Kdo věří ve mne, jak praví Písmo, řeky živé vody poplynou z jeho nitra! To řekl o Duchu, kterého měli přijmout ti, kteří v něho uvěřili; dosud totiž Duch svatý nebyl dán, protože Ježíš ještě nebyl oslaven.*
- Zj 4,1-2: *Potom jsem uviděl: Hle, otevřené dveře v nebi, a ten první hlas, který jsem uslyšel jako zvuk polnice mluvící se mnou, říkal: „Vystup sem a ukážu ti, co se má stát potom.“ Ihned jsem se ocitl v Duchu. A hle, v nebi stál trůn a na tom trůnu někdo seděl.*

Když se modlitba stane přítelem

1. Čtyři úrovně přirozeného přátelství

- **Úroveň 1 – Běžná úroveň**
Hovořím o vnějších věcech (sport, počasí...).
- **Úroveň 2 - Počínající důvěra**
Hovořím o tom, co si myslím, co cítím.
- **Úroveň 3 - Hlubší důvěra**
Sdílím se o svých snech, chybách, frustracích.

- **Úroveň 4 - Důvěrné přátelství**
Potichu sedím se svým Přitelem a zakouším jeho Přítomnost, která jde až za slova.
- **Úroveň 5 – Sjednocení**
Stanu se s dotyčnou osobou sjednocen ve způsobu, jak hovořím, co cítím a jak reaguji na jeho jednání.

2. Nazval jsem vás přáteli

- J 15,15: *Už vás nenazývám otroky, protože otrok neví, co činí jeho pán; nazval jsem vás přáteli, protože jsem vám oznámil všechno, co jsem uslyšel od svého Otce.*
- Modlitba je o tom, že se dva zamilovaní lidé spolu sdílí a mají důvěrné obecenství. Již se nejedná o to spolu „něco dělat“, ale jde o to „být spolu“.
- Konečně pokud je modlitba vyjádřením určité touhy, pak se pojdme ujistit, že když se ve víře natahujeme vzhůru, potom se ve všech našich přímluvách, žádostech, naléhavých prosbách spoléháme na „jeho mocnou pozvednutou pravici“. Ať je tedy naše touha vyjádřena (skrže modlitbu), aby naše přátelství s ním rostlo.

Modlitba odpočinku

Existují tři dobře zavedené způsoby, jež byly vytvořeny k tomu, aby nás uvedly do modlitby odpočinku. Pojdme se na ně stručně podívat:

1. Samota - krok první

- Mk 1,35: *Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven; odešel na opuštěné místo a tam se modlil.*
- Mt 6,6: *Když ty se modlíš, vejdi do svého pokoje, zavři za sebou dveře a pomodli se k svému Otci, který je v skrytu, a tvůj Otec, který vidí v skrytu, ti odplatí zjevně.*
- Dallas Willard – Duch disciplíny:
Je nutné opět zdůraznit význam „pouště“ a „modlitební komůrky“, jako hlavního místa odkud bere sílu ten, kdo je ve svém vztahu s Bohem na počátku. Tak to činil Kristus i Pavel. Svým příkladem nám ukázali, že to tak potřebujeme dělat i my. V naprostém osamocení je možno zakoušet ticho, ztišit se a uvědomit si, že Hospodin je opravdu Bohem (Ž 46,10) a představit si Pána ve své mysli s takovou intenzitou a po tak dlouhou dobu, že na něho zůstaneme zacílení – naše srdce se upevní, uhostí se v důvěře (Ž 112,7-8). Bude tomu tak dokonce, i když se vrátíme zpět do kanceláře, obchodu či domů.

- François Fénelon – Hledající srdce:
Pokud se vzdáte všech těch věcí, které ve vás probouzejí zvědavost a víří ve vaší hlavě, budete mít více než dost času na to trávit jej s Bohem a také věnovat se své práci. Budete-li žít svůj život zaměřeni na modlitbu, bude vaše mysl čistá a klidná, ať se děje cokoli. Vaše přirozenost je nadměrně aktivní, impulsivní a stále se snaží něčeho dosáhnout. Avšak Bůh, jenž pracuje ve vašem duchu, vypůsobí srdce plné důvěry a víry, které svět nemůže ovlivnit. Přál bych si, abyste si opravdu oddělili dostatečně dlouhý čas, který budete trávit se svým Bohem, aby váš duch mohl být občerstven. Vaše zaneprázdněnost vás ve skutečnosti vyčerpává.
Ježíš si vzal své učedníky stranou a přerušil tak své nejnaléhavější záležitosti. Někdy se dokonce vzdálil od lidí, kteří přišli z velké dálky, aby ho viděli, proto, aby se mohl setkat se svým Otcem. Navrhuji vám učinit totéž. Nestačí jen něčeho zanechat – potřebujete se také naučit od Boha přijímat.

2. Tichost - krok druhý

Praktika, která je ceněna na druhém místě je tichost či utišování toho, co druzí nazývají „tvořivá činnost“.

- Citát od Dallase Willarda, autora knih a profesora:
Sluch je pomocníkem, jenž při naší smrti zanikne ze všech našich smyslů jako poslední. Zvuk vždy hluboce a rušivě proniká do naší duše. Pro prospěch naší duše se proto potřebujeme naučit hledat takové časy, kdy se rozloučíme s televizí, rádiem, přehrávači a telefony. Pokud to jde, je dobré snížit na minimum i rušivé vlivy ulice. Měli bychom se pokusit utišit prostředí, které nás obklopuje za použití všech dostupných prostředků.
- Citát od Richarda Fostera, autora knih a učitele:
Bouřlivá a horečnatá činnost brání vidět Boží dílo v nás. Jsme- li ztišeni, zklidníme se od každého pohybu, který nevychází z Boha. Ztišíme se, upokojíme a zůstaneme bez hnutí, dokud nejsme cele soustředěni. Necháme stranou vše, co nás vyrušovalo, dokud nejsme vtaženi do samotného centra. Dovolíme Bohu přeskupit naše priority a zbavit se nepotřebné naštvanosti. Nejedná se ani tak o tichost slov, jako o tichost ve smyslu způsobu uchopení situací, manipulativní kontroly nad druhými lidmi či situacemi. Znamená to stát pevně proti naší nezávislosti, touze vše ovládat a mít věci pod kontrolou.

3. Soustředění se – krok třetí

- Co to je?
 Znamená to vstoupit do tichosti mysli, srdce a ducha. Izajáš 30,15 nám říká:
V návratu a klidu budete zachráněni, v utišení a v důvěře bude vaše síla.
- Podobenství o zraněném ptáčkovi:
 Co by se stalo, kdybych své ruce úplně sevřel? Byl by rozmačkán a zemřel by. Co by se stalo, kdybych své ruce úplně otevřel? Snažil by se uletět a pak by spadl a zemřel. Správný způsob, správná vyváženost je, když ze svých

rukou vytvořím miskou - pak nejsou ani zavřené, ani otevřené. To vytvoří prostor, kde je možné růst i zakoušet uzdravení. Tak je tomu i s modlitbou odpočinutí.

Směřování k větší jednotě

Co je hlavním cílem?

- Citát od Juliany Norwich, anglické mystičky ve 14. století:
Hlavní důvod, proč se modlíme, je sjednotit se ve vidění a rozjímání s tím, ke komu se modlíme.
- Citát od Bonaventury, následovníka svatého Františka:
Naším konečným cílem je sjednocení s Bohem, což je čistý vztah, kdy nevidíme nic jiného.
- Citát od Madame Guyon z knihy Zakoušení hlubin Ježíše Krista (Experiencing The Depths of Jesus Christ):
*Vstupujeme-li ve vztahu poznávání Pána do hlubších úrovní, objevíme nakonec princip, který nazývám zákon hlavní tendence.
Co zákon hlavní tendence znamená? Pokud nadále ve svém nitru udržujete svoji duši tzv. na uzdě, zjistíte, že Bůh má jakousi schopnost podobající se přitažlivosti magnetu. Váš Bůh je jako magnet! Bůh vás k sobě přirozeně přitahuje víc a víc.
Nyní jsme přistoupili ke konečné fázi zkušenosti křesťana. Božské sjednocení. Toto nevypůsobí pouze vaše vlastní zkušenost. Rozjímání jako takové vás k svatému sjednocení nepřivede. Nedojde k němu ani skrze lásku, ani skrze uctívání; nestane se skrze vaše nasměrování, či vaši oběť... Nakonec se jedná o Boží čin, jenž způsobí, že se jednota stane skutečností.
Pojďme se tedy shodnout na tomto: Existuje Božské sjednocení a je zde i cesta. Tato cesta má počátek, vývoj a cílový bod. Navíc platí, že čím blíže se v naplnění dostaneme, tím více odkládáme věci, které nám pomáhaly na začátku.
Existuje samozřejmě i prostřední část, protože každá cesta od počátku do konce má i část, nacházející se uprostřed. Pokud je však konec dobrý, svatý a nezbytný a pokud je dobrý i vstup, můžete si být jisti, že dobrá je i cesta mezi těmito dvěma body!*

Místo ticha

1. Uprostřed bouře

Uprostřed bouře (cyklón) se nalézá střed (oko), kde je ticho. Stejně jako v přirozené oblasti, je tomu i v Duchu. Existuje úkryt, do něhož se můžeme skrýt. Právě tak, jako je tomu v Mojžíšově stánku ohledně nejsvětější svatyně, dochází k růstu i v oblasti rozvoje tichého obecnství s královstvím Božím v nitru každého věřícího. Nachází se zde místo, kde přebývá Bůh, ve kterém je dokonalý pokoj.

2. Modlitba za ticho

Podle Richarda Fostera – Modlitby ze srdce (Prayers from the heart):

Pane, mé srdce je hlučné. A vstup do vnější tichosti nezastaví vnitřní hluk. Ve skutečnosti se zdá, že je to dokonce horší. Když mám mnoho činností, je vnější hluk pouze vzdáleným burácením; když se však ztiším, burácení zesílí. Nejedná se přitom o nějaký vznešený zvuk, o symfonii, která spěje k velkolepému vyvrcholení; jde spíš o ohlušující rámus řinčících hrnců a pánví. Je to jako hluk rakety! A nejhorší je, že se mi zdá, že této vnitřní vřavě nemohu uniknout.

Drahý Pane, ty jsi jednou utišil vítr a vlny. Promluv svůj pokoj do mého srdce. Tiše a trpělivě na tebe očekávám. Přijímám pro svého vnitřního člověka tvůj milující příkaz: „Ztiš se, upokoj se.“ Amen

Žehnám vám v hledání jeho tváře a radosti z obecenství s ním!

*Tento text je výňatkem ze Studijního průvodce: Zsvěcená modlitba rozjímání. Přeložila Renáta Korčáková. Zdroj: http://www.encountersnetwork.com/articles/The_Center_of_Quiet_4-17-2013.html
Více v knize Jamese W. Golla: Vidoucí, kapitola Skryté prorocké proudy (Juda 2012)*

Poznej jeho dobrotivost!

Andrew Murray

Hospodin je dobrý k tomu, kdo na něho očekává, k člověku, jenž ho hledá. (Pl 3,25) Jak velká je dobrota, kterou chováš vůči těm, kdo se tě bojí! Před lidskými syny ji prokazuješ těm, kdo v tobě hledají útočiště. (Ž 31,20) Okuste a vizte, že Hospodin je dobrý. Blahoslavený je muž, který v něm hledá útočiště. (Ž 34,9)

V těchto slovech je nám naznačena cesta a brána, kterou se vchází do říše radosti a Boží dobrotivosti. Jméno této cesty je: „Očekávej na Hospodina!“ Jak je Pán Bůh dobrotivý a milostivý! Jeho děti to často ani dostatečně nevědí, protože nedovedou trpělivě čekat, aby jim zjevil v plnosti svou přenesmírnou dobrotu a lásku. Ale ti, kteří dovedou vytrvale čekat, jejichž duše očekává trpělivě na Hospodina, docházejí ve veliké míře Božího milosrdenství. Snad si někdo v skrytosti srdce myslí, že věřící lidé mají o Boží dobrotivosti jisté pochybnosti. Takto však smýšlejí pouze ti, kteří se nenaučili na Pána Boha čekat a jsou netrpěliví. Věřící duše, které vpravdě očekávají na Pána, řeknou: „Dobrý je Hospodin těm, kteří na Něj očekávají.“ Chceš doopravdy poznat v celé hloubce Boží dobrotivost? Oddej se cele Pánu, oddej se Mu více, než jsi učinil doposud, a začni žít plný život víry, očekávaje jedině na Boha!

Při prvním vstupu do Boží školy, kde se učíme očekávat na Boha, je srdce věřícího roztouženo po požehnání. Bůh používá našich potřeb tužeb k tomu, aby nás vychoval a připravil pro vyšší duchovní vzdělání, než na jaké jsme myslili. My hledáme dary a prosíme o ně; On - Dárce však touží po tom, aby nám mohl dát sebe samého a aby upokojil naše duše svou dobrotivostí. Jen proto nás někdy nevyslyší a zadrží dar, o nějž jsme prosili. A nám se pak zdá, že musíme na něho čekat příliš dlouho. Nikoli, nejdříve musíš mít Pána Ježíše celého, zakusit na vlastním srdci moc Jeho dobrotivosti a lásky! Pak ti přidá své dary, o které jsi prosil.

Pán Bůh touží po tom, abys Mu dal celé své srdce. Přeje si, abychom hlásali, že je Pán Bůh dobrý, a to nejen tehdy, jsme-li obdarováni, ale i když nechá na sebe čekat, když Jeho dar dlouho nepřichází anebo vůbec nepříjde. Máme přece zkušenost, že se vyplatí čekat tiše, nereptat a raději vyznávat: „Dobrý je Hospodin těm, jenž na Něj očekávají...“

Jak požehnaným stane se náš život, naučíme-li se trpělivě očekávat na Pána! Jak krásný je život víry, ustavičné modlitby, když se duše sklánějí v hluboké pokoře před Jeho dobrotivostí! Je třeba naučit se tomuto převzácnému tajemství: pak se dostaneme do Boží pokladnice, zakusíme, jak je Pán dobrotivý, a On požehná naši práci a uspokojí všechny naše potřeby. Poznáme, jak dobrotivý je Bůh, a tato zkušenost dá pak našemu dalšímu očekávání nový popud k tomu, abychom se tím více, znovu a znovu utíkali k Němu o pomoc v dobách zkoušek a utrpení a naučili se zůstávat ustavičné v Něm. I ve chvílích, kdy nás zaměstnávají přespříliš naše povinnosti a připravují nás o čas a o ztišení, naše duše se bude tím více zabývat tajemstvím stálého očekávání na Boha. Čekání nám vejde do žil, stane se nám nezbytným zvykem, druhou přirozeností a dechem duše.

Milý křesťane, což nepozoruješ, že čekání není pouze křesťanskou ctností, ke které nás vede slovo Boží, ale že je pramenem síly, odhodlání a radosti, že je základem křesťanského života? Očekávání dává novou moc a vzlet našim modlitbám, pyl našim pobožnostem, posiluje naši víru, vede do pokory a k naprosté závislosti na Bohu. Očekávání na Boha je zdrojem nerušeného štěstí a pokoje; při očekávání na Boha se radujeme z Jeho dobroty a lásky. „Dobrý je Hospodin těm, kteří na Něj očekávají.“

Dovolte, abych ještě jednou zdůraznil, že je třeba, abyste vynaložili všechnen čas a námahu na cvičení se v očekávání na Boha. Ono je podstatou a základem pravého křesťanského života. Jsme často pod vlivem podřadného náboženství, jež vyvěrá z pochybné lidské moudrosti. Ale i tato moudrost může být někdy velmi cenná pro pozemský život, vede-li nás k Bohu, asi tak jako kázání Jana Křtitele, který posílal své učedníky k živému Kristu. Nevede-li nás však moudrost tohoto světa ke Kristu, přestává být moudrostí. Naše náboženství nepotřebuje mravouku, ale živého Boha. Více Krista!

Snad se přespříliš zaměstnáváme vlastní prací. Je to s námi tak jako s Martou: příliš pečovala, příliš se zaměstnávala službou a tím se vzdalovala od Pána. A to se Mu nelíbilo. Jednoho je potřebí: soustředit se, ztišit se u Jeho nohou, dávat pozor na Jeho slova. Čím více máme práce, tím více se musíme ztišit před Bohem a očekávat na Něho. Potom místo pečování a únavy bude naší duchovní stravou, občerstvením a silou Jeho slovo a naše srdce bude volat: Chci činit jen vůli Tvou, Pane!

„Dobrý je Hospodin těm, jenž na Něj očekávají.“ Nikdo nemůže říci, jak dobrotivý je Bůh, jedině ten, kdo vyzkoušel, co znamená očekávat na Boha.

Duše má, čekej jedině na Boha!

Dvacátý čtvrtý den z knihy Očekávání na Boha

Pasti v prorocké službě

Jack Deere

Jeden můj známý má prorocký dar a přinesl ohromující předpověď o událostech na mezinárodním trhu. Řekl to před velikým shromážděním, zdálo se to nepravděpodobné, ale v předpověděném období k tomu došlo. O několik let později předpověděl ohromující události v národním hospodářství, a i to se naplnilo. Tyto dva úspěchy ho vedly k tomu, že předpověděl hospodářský vývoj v příštím roce. Jeden podnikatel se na to díval skepticky a nahrávku proroctví na konci roku porovnal se skutečností. Téměř každé proroctví bylo falešné. Kdyby podle nich někdo investoval peníze, o všechny by přišel.

Na tomto příběhu je ironické to, že ten můj známý skutečně má prorocký dar. Co tedy bylo špatně? Prostě padl do pasti. Mají k tomu sklon všichni křesťané. Jsou pasti připravené pro evangelisty, jiné pro učitele, další pro pastýře a tak dále. V této kapitole se chci zabývat několika pastmi na proroky.

Prorokování v žárlivosti a hněvu

Nikdy nevěřte negativním dojmům o člověku, na kterého se zlobíte, nebo na něj žárlíte. Hněv a žárlivost neposílí vaši schopnost přijmout zjevení od Boha, ale mohou vás otevřít pro démonské zjevení. Saul věděl jaké to je, když Duch svatý přijde s prorockým pomazáním (1S 10,10). Věděl, jaké to je, když ho uschopní k hrdinným činům (1S 11,6). Později byl kvůli své žárlivosti vlečen do záchvatů zuřivosti. Všimni si, co se s ním dělo: ***Stalo se pak druhého dne, že duch Boží zlý napadl Saule, a prorokoval u prostřed domu svého, a David hral rukou svou jako i jindy vždycky. Saul pak měl kopí v ruce své. Vyhodil Saul kopí, řka: Prohodím Davida až do stěny. Ale David uhnul se jemu po dvakrát.*** (1S 18,10-11 KP)

Saulova zkušenost s nadpřirozenem je ve všech verších popsána stejným slovem. Je také zajímavé, že když na Saula přišel zlý duch, začal prorokovat. Pro „prorokování“ je použit stejný výraz jako v 10. kapitole. Bible ukazuje na to, že Saul si myslel, že jde o zmocnění Duchem Božím, ale šlo o démonické prorokování. Žárlivost a hněv ho přivedly k tomu, že moc zlého ducha považoval za Boží moc. Nikdy nevěřte negativním myšlenkám a dojmům, které se týkají lidí, na které se hněváte nebo na ně žárlíte.

Syndrom „odmítnutého proroka“

Prorocky obdarovaní lidé jsou na odmítnutí mimořádně citliví. Vede u nich k hořkosti, negativním postojům a sebelítosti. S těmito postoji jsou pro Ducha svatého nepoužitelní. Čím větší je obdarování, tím více odmítnutí mohou prožít. I velký prorok Eliáš se schoval v jeskyni a byl ochoten vzdát se prorockého povolání, když ho dostihla Boží otázka: ***Co tady chceš Elijáši?*** (1Kr 19,9) Všimni si hořkosti a sebelítosti v jeho odpovědi: ***Velice jsem horlil pro Hospodina, Boha zástupů, protože Izraelci opustili tvou smlouvu, tvé oltáře zbořili a tvé proroky***

povraždili mečem. Zbývám už jen sám, avšak i mně ukládají o život, jak by mě o něj připravili. (1Kr 19,10)

Ale Elijáš neměl pravdu. Bůh měl ještě sedm tisíc lidí, kteří se nepoklonili Baalovi.

Boží proroci nebyli nikdy v oblibě. „Pravověrní“ a náboženští vedoucí je vždycky odmítali.

Čím větší je prorocké povolání, tím větší je pronásledování této služby. Vedoucí v Izraeli proroky vždy pronásledovali. Mnohdy to bylo tak, že pravé proroky odmítali a falešné přijímali. Proročtí lidé se musí naučit přijímat odmítnutí a církve se musí naučit modlit se za vedoucí místo toho, aby jim ztrpčovala život.

Přání líbit se lidem

Pavel řekl: ***Kdybych se chtěl ještě líbit lidem, nebyl bych Kristův otrok.*** (Ga 1,10) Záměr líbit se lidem zabíjí každou službu. Pokud je někdo přesvědčen o tom, že Bůh je na jeho straně, mějte se na pozoru. Ten člověk věří tomu, že když odporujete jemu, odporujete samotnému Bohu. Pak nebude váhat a zahájí proti vám křížovou válku. Pascal řekl: „Lidé nikdy nedělají zlé věci tak dokonale a tak rádi, jako tehdy, když je dělají z náboženského přesvědčení.“ Takové lidi je jednodušší pohládit, než jim říci pravdu.

Ve staré smlouvě šly pohlazení a falešná proroctví ruku v ruce (Ez 12,24). Když proroci prorokují lidem to, co chtějí slyšet, prorokují jim podle vlastní fantazie (Ez 13,2). Přání líbit se lidem vede k ignorování hříchu (Za 10,2; Ez 13,15; Pl 2,14). V krajním případě toto přání otevírá prostor pro demony (1Kr 22,6-28).

Falešná proroctví mohou vyvolat i lidé, protože akceptují ty proroky, kteří jim říkají to, co chtějí slyšet. Ti se naopak nikdy nepostaví proti hřešícím vedoucím a proti obecně přijímaným náboženským způsobům. Místo toho žehnají (v negativním smyslu) vládnoucím kruhům a danému stavu. Zvláště prorocky obdarovaní lidé si musí dát pozor, aby se chtěli líbit Bohu, ne lidem.

Přání získat respekt

Touha stát se národně uznávaným prorokem. To je ale v rozporu s duchem proroctví. ***Ježíšovo svědectví je Duch proroctví.*** (Zj 19,10) Proroctví má způsobit bázeň před Ježíšem, ne před prorockou službou. Prorokům má jít o to, jak dopadne Ježíš, ne oni (J 3,30). Lidé s myšlením Ježíše Krista mohou dostat veliká zjevení.

Když jsem poprvé potkal Paula Caina, položil jsem mu otázku na hnutí uzdravení v padesátých letech v USA. Vyprávěl krásné příběhy o uzdraveních a o prorocké službě. Jmenoval při tom různé evangelisty. Potom vyprávěl jiné příběhy a nikoho nejmenoval. Mluvil takto: „Dopředu byla zavolána jedna žena, bylo jí řečeno, že Pán ji uzdraví, a Pán to udělal.“ Na přímou otázku odpověděl, že vypráví o svojí vlastní službě. Uměl o ní vyprávět tak, že slávu dostal Bůh a ne on sám.

Ospravedlňování se za chyby

Další past je nepřiznat si chyby. Neznám prorockou osobnost, která je v předpovídání dokonalá. Chybují a neodlišují se v tom od evangelistů, učitelů, pastýřů a jiných vedoucích. Svě vlastní dojmy vydávají za dojmy od Boha. U zralých prorockých osobností to není časté, ale stává se to. Častěji se stane, že chybu udělají při interpretaci nebo aplikaci.

Někdy se bojíme, že ztratíme věrohodnost, ale opak je pravdou. Věrohodnost zničí popírání chyb. Ten, kdo nepřizná omyl, uvádí ostatní do problémů.

Když se příkladem stane Gechází

Skrze Elišovu službu byl uzdraven Naamán Syrský. Chtěl se mu odměnit, ale prorok odmítl. Gechází po těchto penězích zatoužil, šel a odměnu si odnesl. Za trest onemocněl malomocenstvím a musel od Eliši odejít. Bůh nepovolává prorockou službu proto, aby z ní byla výnosná živnost.

Materialismus byl v prorocké službě vždycky problém. *Když mají svými zuby co kousat, mluví o pokoji; když jim pak někdo do úst nic nedá, vyhlásují proti němu svatý boj.* (Mi 3,5) Pokud proroci prorokují dobré věci těm, kdo s nimi dobře zacházejí a naopak špatné věci těm, ze kterých nic nemají, může dojít k tomu, že k nim Bůh přestane mluvit (Mi 3,6-7).

Ale zkorumpovatelní nejsou jen proroci (Mi 3,11). A podobné pokušení bylo i v novozákonní církvi (Jk 2,1). Pro proroka není problém přivést lidi k tomu, aby darovali peníze. Proto je to nebezpečné. Služba lidem se pak stane využíváním lidí a budeme mýjet ty, ze kterých nám „nic nekápne“. Paul Cain tomu říká „služba Gecházího“.

Předpovědi v oblasti ekonomiky

Radím aby se proroci vyhnuli problematice burzy, cenných papírů a podobně. Ať to ponechají odborníkům. Za prvé je to degradace prorocké služby. Bůh proroky povolal proto, aby oslavili Ježíše, ne proto, aby obohatili členy církve. Za druhé jsou tyto předpovědi často chybné proto, že Duch svatý je proti tomu, aby jeho dary byly používány pro osobní finanční prospěch.

Ptejte se Boha, jak máte zacházet se svými penězi, ale nerad'te v tom jiným, protože se můžete mýlit.

Prorocké klepy a pomluvy

Za lidi, se kterými máme negativní zkušenost, se máme modlit. Proroci mnohdy vyslovují soudy nad lidmi a skupinami, aniž by informovali ty, kterých se to týká. Někdy je to proto, že je tito lidé zranili a odmítli. Ježíš ukazuje, jak nebezpečí těchto jednání omezit: *Jestliže tvůj bratr proti tobě zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima. Poslechne-li tě, získal jsi svého bratra. Jestliže by však neposlechl,*

vezmi s sebou ještě jednoho nebo dva, aby ,ústý dvou nebo tří svědků byl potvrzen každý výrok'. Jestliže by je neposlechl, pověz to shromáždění, a jestliže by neposlechl ani shromáždění, at' je ti jako pohan a celník. (Mt 18,15-17).

Nejdříve máme jít za tím, kdo nám způsobil bezpráví. Než to uděláme, nesmíme o něm mluvit s druhými ani proti němu prorokovat. Ježíš nám nenechal otevřená zadní vrátka. Neřekl: „Nemusíte za ním jít v těchto případech: když je inteligentnější než jste vy; když vám stejně nebude naslouchat; když vše smete ze stolu; když je to podlý člověk.“ Nenechal nám jedinou záminku, abychom nemuseli jít nejdříve za tím, kdo se proti nám prohřešil.

Lidé si ale našli spoustu vyjímek Neaplikují Mt 18,15-17. Říkají, že mají zvláštní zjevení; myslí, že jejich protivník ohrožuje církev; říkají, že heretici nejsou bratři. Komu z nás se ale líbí, když o něm někdo řekne nebo napíše něco negativního, aniž by s ním o tom předem mluvil? Možná, že je to jeden z důvodů rozdělení v církvi.

Jmenování hříchů na veřejnosti

Mluvíme o věcech, kterým se v prorocké službě máme vyhnout. Co veřejné jmenování hříchů? Proroci ve Staré smlouvě to dělali. V Nové smlouvě Petr veřejně mluvil o hříchu Ananiáše a Zafíry, Pavel o hříchu Elymase a o jiných případech píše ve svých dopisech. Také se o tom mluví v souvislosti s kázní v církvi (1Tm 5,20; 1K 5,1). Je to rezervováno pro extrémní případy a stále platí postup jít nejdříve za dotyčnou osobou (Mt 18,15-17; Ga 6,1-2).

Neříkám, že v prorocké službě se to nikdy nesmí udělat. Je to ale řídké. Je k tomu potřeba zralost, věrohodnost a schopnost dokonale slyšet Boží hlas. Ale většina případů, kdy jsem to zažil, skončila katastrofou.

Pokud máte při veřejném shromáždění dojem že vám Bůh ukazuje hřích určitého člověka, vyjádřete se takovým způsobem, který dá dotyčnému možnost rozhodnout se, jak bude reagovat. Na jednom shromáždění jsem měl dojem, že tam jsou lidé závislí na alkoholu a na práškách. Současně mě Pán upozornil na jednu část sálu. Řekl jsem, že se budu modlit za lidi, kteří mají problém s alkoholem a léky. Pak jsem ukázal směrem, který mi Pán ukázal a řekl jsem: „V této části sálu sedí člověk, který potřebuje pomoc.“

Takový způsob dává člověku svobodu, jak má reagovat a ukazuje mu na to, že mu chceme pomoci a ne ho zostudit. Lidé často svědčí o tom, že takto byli osvobozeni od svých hříchů.

Církev je plná hříchů. V každém shromáždění je možné povstat a říci, že mi Pán ukázal, že tam jsou lidé, kteří... A pak jmenovat nějaký hřích. Taková služba ale nepřináší dobré ovoce. K tomu, abych mluvil o hříchu, nemusím být prorocky obdarován. Klíč je v tom, že musíme vědět, jaké hříchy, kdy a kde chce Pán oznámit. Pokud Pán vede shromáždění, dá i milost k tomu, jak se zabývat těmito věcmi. Pokud si shromáždění vedeme sami, budeme většinou frustrováni my i ostatní.

Mysli na to, že cílem není být mimořádným prorokem. Cílem je líbit se Bohu a pomoci věřícím. Hřešícím sourozencům nejvíce pomůžeme tím, že s nimi o jejich hříchu promluvíme v soukromí a pokud učiní pokání, zachováme mlčenlivost.

Past „Bůh mi řekl“

Na jednom shromáždění společenství Vinice se stalo toto: John Wimber hrál na klávesy. Najednou se na pódiu objevil muž a šel přímo k němu. Pořadatelé ho chtěli zastavit, ale John je odvolal. Ten „rádoby prorok“ k němu došel a nařídil mu pokleknout. John odmítl a dál seděl u kláves. Muž vyřídil bezvýznamné proroctví a zmizel.

Pokud lidi povzbudíme a umožníme jim používat jejich dary, musíme počítat i s jejich zneužitím. Zažijeme to všude, kde lidé věří, že Bůh mluví. Křesťané to udělají s proroctvím, i s výkladem Bible. Budou sdílet slova odmítnutí, odsouzení, směřování a napravení, aniž by k tomu měli Boží svolení.

Někdo to dělá proto, že chce druhé ovládat. Chce vše uvádět do pořádku a do souladu s Boží vůlí. Jiní používají slova „Bůh říká“ nebo „Bible říká“ jako masku k zakrytí svého hněvu. Rozeznání a proměna tohoto postoje patří k duchovní zralosti. Potom se naučíme i to, jak jej v lásce korigovat u ostatních.

Příběh o prorokování Johnu Wimberovi ukazuje na dilema těch, kdo si upřímně myslí, že k nim promluvil Bůh. „Poslechnu Boha, nebo se nechám odradit, protože bych se mohl ztrapnit? Co se stane, když slovo vyřídím a pak se ukáže, že je to špatně? Mohl bych někoho svést nebo zranit?“ S přáním poslechnout Boha je tedy v konfliktu strach z lidí, nebo strach, že nemám pravdu.

Jak se vyhnout pasti „Bůh mi řekl“? Jedna z možností je názor, že Bůh k lidem osobně nemluví. Ale ani toto nezabrání ve zneužití Bible. Kromě toho toto tvrzení odporuje Bibli, protože právě Bible informuje o tom, jak Bůh k lidem mluví. A i v Bibli čteme o skupině lidí, která neznala Boží hlas (J 5,37).

Naslouchání nás může uvést do zmatku. Abych se mu vyhnul, zkoušel jsem žít v domě se zavřenými okny. Vše bylo na svém místě, nikde nebylo zrnko prachu. Ale moje duše vadla. Proto jsem hledal jiný způsob, jak se vyhnout pasti „Bůh mi řekl.“ Chtěl jsem uniknout před trapasem, že se spletu, že Boží hlas nebudu slyšet správně. A našel jsem stezku. Stezku lásky a pokory.

Když Boha milujeme, jsme ochotni pro něho riskovat i za cenu veřejného pokoření. Čím více ho milujeme, tím více rozumíme jeho hlasu. A s láskou k Bohu roste i láska k lidem a nebudeme je napomínat způsobem, který by jim vzal naději. Kdo miluje neodsuzuje. Láska vede k používání daru proroctví podle 1K 14,3 k budování, povzbuzení a útěše. Když naše slova nebudou v souladu s těmito cíli, budeme mlčet.

Stezka pokory vede do důvěrného vztahu s Bohem (Iz 57,15). V pokoře jsme ochotni připustit chybu a proto jsme otevřeni pro korekci. Pokorní lidé slyší lépe Boží hlas. Bůh zná naše srdce (Jr 17,10) a proto nám pomůže odhalit motivy hněvu, touhy panovat, touhy být důležitý. Tyto motivy jsou hluboko v srdci a znečišťují nás i naše slova. Přirozenými smysly je těžko postřehneme, proto je pokoření se před Bohem tak důležité.

Ani tato cesta není zárukou pro to, že neuděláme chybu a nepadneme do pasti. Ale pokud čekáme, že budeme mít každé riziko pod kontrolou, budeme podobní muži který chce vstoupit do řeky, ale čeká na břehu až odteče všechna voda.

Vše, co se vyplatí vlastnit, je spojeno s rizikem Tak i v prorocké službě je nebezpečí pádu do pasti. Pasti jsou skutečné a pád do nich bolí. Ale Bůh řekl, že o prorockou službu máme usilovat. Možná její nedokonalost, chybovost a zranitelnost dovoluje proto, aby on sám pro nás mohl být odpovědí na tuto bolest.

Výtah z knihy Jacka Deera: Překvapen Božím hlasem, přeložil Petr Dvořák

Tsunami Boží slávy v Evropě

Cindy Jacobs a Larry Alberts

Dvě prorocká slova o Evropě od Cindy Jacobs a Larry Albertse vyslovená na Konvokaci všech národů v Jeruzalémě 9.9.2013:

Cindy Jacobs:

Neboť Bůh říká: „Chystám se ještě jednou přinést reformaci do Evropy. Reformaci jako návrat k Božímu slovu. Bůh říká: „Podívejte se na Českou republiku! Chystám se tam dát velké Boží hnutí. To hnutí, které přijde, bude odvážné hnutí těch, kteří budou psát o pravdě a to bude přinášet lidem svobodu. Stejně tak, jako jsem pomazal Jana Husa, tak dám ještě jednou pomazání lidem z České republiky. Bůh říká: „A z toho pak bude zapáleno Německo. Chystám se zapálit Německo tak, že si to nebudete moci představit.“

Pán říká: „Evropo, věz toto! Může se ti zdát, že nyní je čas, kdy nepřítel vyhrává. Ale já pošlu tsunami svojí slávy na Evropu. Budu jednat skrze divy a zázraky. Moc Ducha svatého zničí pevnost humanismu. Přicházím jako mocný víchř a opět vylijí svého Ducha (dám Letnice) a žádný člověk nebude moci obstát před mojí slávou.“ Tak praví Hospodin.

Larry Alberts:

A Pán říká: „V Evropě je hluboko v zemi mnoho zaseto. A to, na co Evropa čeká, je příval vody. Duch svatý nyní přichází. A všechny ty semínka, která byla spící po celá desetiletí a desetiletí, brzy začnou klíčit. A tak jako kdysi přišel věk osvícenství, který vedl k racionalismu, tak nyní přijde opravdové duchovní osvícenství.“

A tak jako po celém evropském kontinentu rostou mé stromy života, tak mnoho lidí dojde k poznání našeho Pána Ježíše Krista a ke spáse. Připrav se Evropo na to, co nyní bude uvolněno, na to, co přijde. Připrav se Evropo na to, co se nyní uvolňuje. Nebesa jsou otevřena, déšť přichází a mnohá semena se objeví. Jsou tady semena Božího království, která nikdy nebyla ztracena. Ty se nyní aktivují v Ježíšově jménu.“

Ihned poté, co jsem slyšel tato slova v Jeruzalémě jsem se ptal Pána na skutečnost, že podobná prorocství mají snad ve všech národech světa. A Duch mi řekl, že Jeho vůle je jednat v mnoha národech, ale že to také záleží na skutečnosti, zda mu křesťané pro toto jednání udělají prostor. Jestli řeknou: „Tady jsem, Pane. Pošli mne! Použij si mne!“

Petr Kácha, pastor, Česká republika, člen Mezinárodní rady starších (Konvokace všech národů v Jeruzalémě)

Povolání přinášet život

Tomáš Korčák

Jsme povoláni v tomto světě přinášet život a šířit Boží království. Tato služba života zahrnuje:

- Odpuštění hříchů a nový věčný život (Sk 11,18)
- Zvěstování evangelia (2Tm 1,10)
- Zjevování Živého (Zj 1,17-18; J 17,3)
- Zjevování darované spravedlnosti (Ř 8,1.10)
- Osvobozování od strachu ze smrti (He 2,14-15; 1J 4,17-18)
- Vyvádění ze zákonictví a tělesnosti do svobody Božích dětí (Ř 8,2)
- Odplavování pocitů odrazení, marnosti, zbytečnosti a nepatrnosti skrze zjevení pravého významu naší práce vedené Pánem (1K 15,51-58)
- Odhalování a lámání pout smrti nad jednotlivci (deprese, sebevražedné tendence, prokletí...) (Ž 68,21)
- Osvobozování od démonů
- Uzdravování všech nemocí, zvláště rakovin a smrtelných nemocí (Iz 25,6-9)
- Uzdravování od neplodnosti a potrácení (2Kr 2,19-22)
- Uzdravování pramenů a zdrojů
- Kříšení mrtvých (Mt 10,8)
- Odhalování a lámání územních nároků smrti (Iz 26,19-27,6)
- Konečné naplnění služby života v druhém příchodu Krista (1K 15,51-55; 1Te 4,13-18; Zj 20)

(Shrnující úryvek z knihy Elijášův plášť - Co chce Bůh dělat v tomto čase skrze Tebe, Juda 2013)

*Doporučujeme následující vyučování
ve formátu mp3:*

Tomáš Korčák:

Šalomounova cesta k hojnosti

<http://www.juda.cz/audio/>

v písemné podobě:

Mike Bickle a Michael Sullivant:

PROJEVY BOŽÍ PŘÍTOMNOSTI

Porozumění fenoménům, které doprovázejí službu svatého Ducha

<http://www.juda.cz/2046/projevy-bozi-pritomnosti-2/>

Blaze sboru, kde je královnou láska. Tam je snadné připomínat, napomínat, trestat a učit... Ano, Ježíšova láska koná vše v pokoji, s chutí a se svatou horlivostí, i když nenachází dík a uznání, protože to není lidská láska. Lidská láska brzy přestává, brzy se unaví. Kristova láska nese odplatu sama v sobě, nikdy nepřestane, nikdy se neunaví, protože v ní je nesmrtelný duch a nekonečná síla, která člověka obcerstňuje a potěšuje nejen dočasně, nýbrž až na věky, nejen v dobrých, nýbrž i ve zlých časech. Lidská láska je krátká a proměnlivá, ale láska Kristova je shovívavá a neměnná...

Christian David, 1730

(Edita Štěříková, Christian David - zakladatel obnovené Jednoty bratrské, Moravian 2012, s. 109)

STUDNA V MOSAMBIKU 2.

Od 1.1.2013 je vyhlášena nová sbírka na **2. STUDNU V MOSAMBIKU**. Předpokládaná cena bude podobně jako v roce 2012 6 000 USD, což je přibližně 120 000 Kč. Při nedělních shromážděních KS Juda jsou prováděny sbírky (viz rozpis níže), na podúčet můžete peníze vkládat průběžně. Stav účtu k 31.1.2014: **84 526 Kč**.

**Náš podúčet na vybudování 2. studny v Mosambiku přes Iris Ministries:
182-0460842399/0800**

Křesťanské společenství Juda, Tyršova 95 (Tyršův dům), 276 01 Mělník
vedoucí: Tomáš Korčák, tel.: 607 971 453, e-mail: ksjuda@wo.cz; www.juda.cz
Bankovní spojení: ČSPO Mělník, Křesťanské společenství Juda, 0460842399/0800